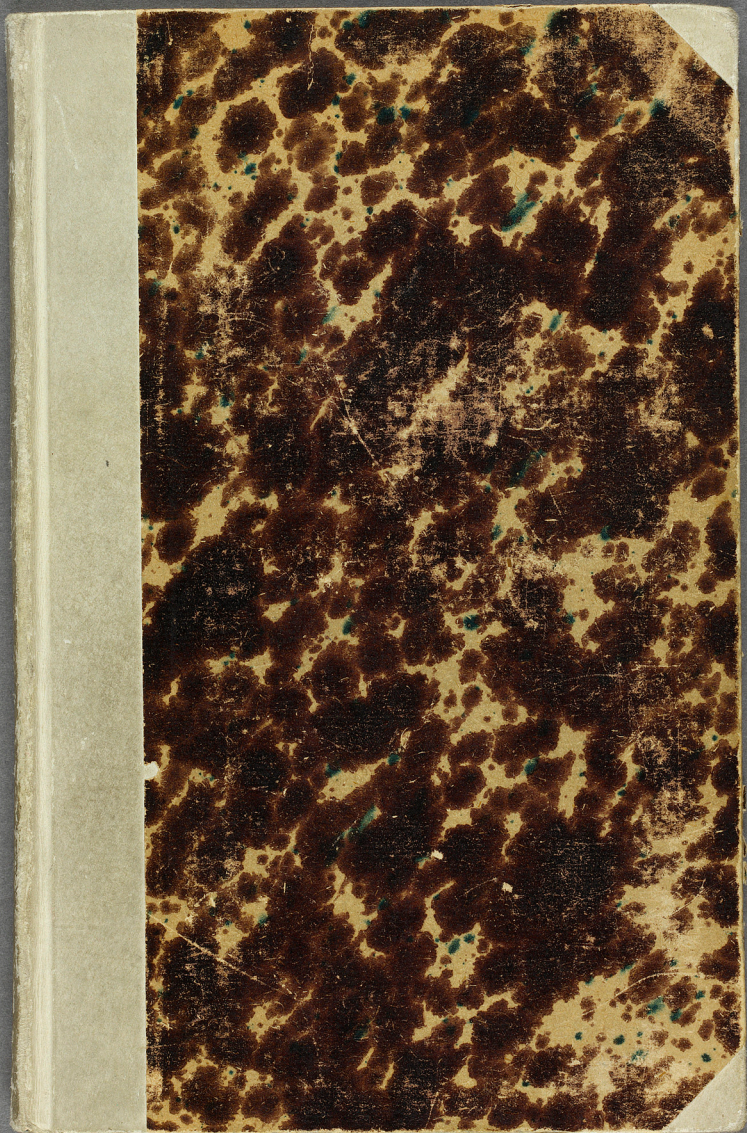

Fyratijo små wijsor til swänska språketz öfningh /

Skogekär Bergbo

F1700 1951

Före 1700.

Witt. Sv.

F 1700

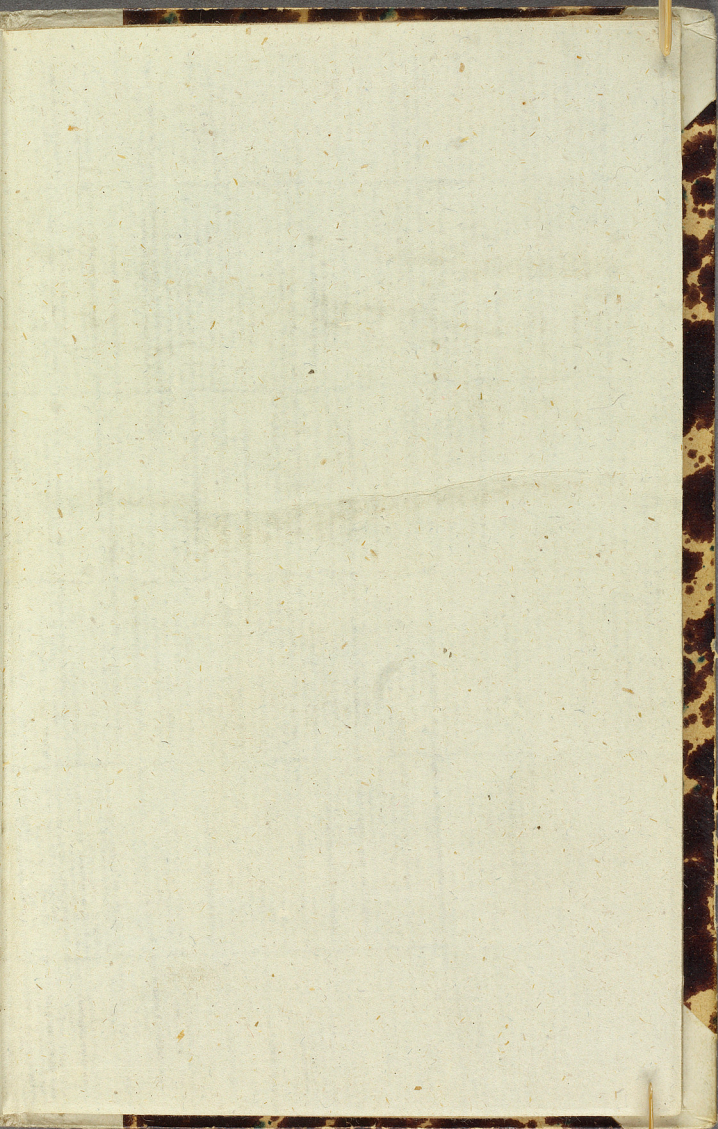
1947

Sund har then som aff oss sigt något olyste samtat.
Kätt Kärlet skalas ev som hwar och en har sport
I sine blomstrandfähr hwar Jaar och Moor har gjort
Aff thetas Kärlet äst in kommen hje till lefwa
Icksam om Kärlet kan digh Fructer aff digh lefwa
Wij gå nu föråth fram/ på wägen ähre ser
Och mognare än wij/ wij sävom inthet mehr.

Daphne

longe rariss.

Syrakko smä

Wisor /

Till Swänska Språket öfningh
för 30. Åhr sådan skrifwa

Åff

Stofektär Bårgbo.

*G. Rosenkrantz
dmit Dobeng.*

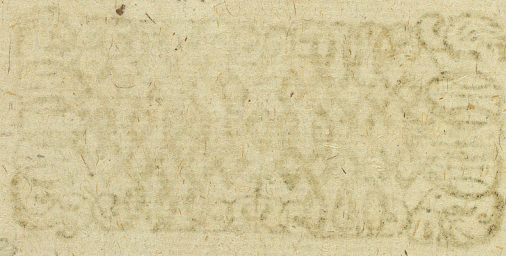
SEDERN DEN

Tryckt Åhr / 1682.

1800

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1800

1800

Wijsorna tala til Läsaren

Wär wi nu först gå vth/ der wi äre intet sedde/
Så måste wi på swar/ til alla stå beredde.
Wär älder frägas om/ där på säge-wi:
Wi äre äldre än dan tijd the se oss i.
Wär Fader war så hård och sträng emot oss alla/
Ut aldrig wille han oss sine Döttrar kalla;
Hölt oss i mörcka rum där ingen fick oss see/
Och gaff oss aldrig loff gå vth til leka och le/
Som andra aff wårt stånd/ och älder plåga göra.
Han kände oss inthet igån och gat oss inthet höra/
Wi låge i rispor små och sällan alla i hop/
Bort wräckte såsom Rijs vthkastat i en grop.
Imedlertijd en del aff våra Systrar hände/
Ut the ostyldigt wijs aff Elden blefwe brände.
En del togh Watnet bort/ en del äts vp aff Maal/
Uff oss har lyckan blind så råkat på ett waal.
Wi äre slupne vth/ och vthur fahran tagne/
Vhr förra twång och qwal fram vithi lluset dragne.
Swar har sin ågen sång aff oss/ och ingen list
Dän andra/ som oss gaff dän/ som där på warrist.
Wär Kropp består aff Ord/ aff stäman är wär Ande/
Och han kan inthet dö/ men blifwer vitht lände/
Antingen han i Mund håller och i stränger är.
Indoch han intet hörs/ så är han listwäl där.
Långt bort ifrån förtal/ långt bort från någon stämål
Ostyldigt ähre ord vpsundne til wär stämna.
Icke alltid alswar medh/ icke håller alltid let/
Gor Kärlek lust och sorg/ ja både röd och blek/
Men ährighet är ment och inga fula Länkar.

Synd har then som aff oss sigt något olyst samtar.
Rätt Kärlet skalas ev som hwar och en har sport
I sine blomstrand år hwad Faar och Moor har gjort
Aff thetas Kärlet äst iu kommen hste ill lefwa
locksam om Kärlet kan digh Fruchter aff digh lefwa
Wij gå nu föråth fram/ på wågen åhre sler
Och mognare än wij/ wij säyom inthet mehr.

Daphne

DAphne ligger mig i sinnet/
 Som iag täncker på hwar stund/
 Älskar och aff Hiertans grund:
 Hon är stadigt vthi minnet;
 Kan iag hånnes Kärlet så/
 Loylsam iagh migh skattar då.

Mån iagh måste dat än dölia
 Och förtiga mitt besvär
 Ändoch dat så långsämpt ähr
 Din iag mitt förnuft skal fölia
 Som mig alltid säger: tija/
 När som Kärlet drager mig.

För än Elden börjar brinna
 Lättelig han släckias kan
 Wärrer och til tager han
 Är han wärre til at winna
 Kärlet är och lika så
 Swager förn han börjar på.

Sådan är han wårre dämpa]
Watu gör dår intet til
Håller hwad man bruka wil
Ingen Konst och ingen låmpa
Elden måste brinna vth
Thet blijr intet annat slut.

2.

Wiflena iag dig begårar
Til ålska Natt och Dag
Nog är mig om du åhrar
Mig ån med ditt behag
Står nåpplig dig til sinna
En annan bättre Wänn
Aff hwem du skulle winna
Mehre affection igen.

Kan iag mehr inthet låfwa
Mitt Hierta lofwar iag
Hwad är för större gåfwa
Hwar til du har behag?
Iag ringa nu mehr täncker
På andra/ seer iag dig
I från dån tijd iag skåncker
Alt thet mitt åhr och mig.

Slått ingen mig behagar
I thenna Werlden mehr

I alla mina Dagar
En annorlunda skeer;
Jag älskar inga flera,
En hafwer iagh vthwalf
När hwem iagh blir nu mehra
Til thes mitt Lijff är alt.

Där emot så wil min sköna
Mädh älskande igån
Min Rärlet wäl belöna
Har ingen bättre wän;
Förenas så wär willia
Wij sökte både ett
Dän inthet kan äthskillia
Hwad liufft är heller lett.

3.

Hwij skulle någon Rärlet twinga
Sigh i dätta stackars Bröst
Medh sigh intet annat bringa
An som Eld föruthan tröst
Brunne dän för hwem iagh brinner
Blestwe snart min flagan all
När iagh ingen Rärlet finner
Hwij är dät iagh älska skal:

Ditt håpp som ännu alt warar
Räder altijd hålla fort

Mån liktwål du wiffligt sparar
 Bruka thet på annan ort.
 Där som du tilförne bodde
 Skal dig lyckas ditt begär,
 Där skal du få om du trodde
 Dån som dig wil hafwa får.

Jens form som

de

öfriga

Dån skal vthan twång och gärna i ditt Hjerta tagas in
 Dån som iagh digh wille ärna/ ofänd reda är hon din.
 Och den Lågan han skal råckta/ och före mitet brinna vth
 En som dån iagh wil vpwäcka/ får hos henne slet beslut.

4.

Huru stor dån sorgen war
 Som fordom iagh för Kärlet bar,
 Ledh iagh doch benom gärna
 Fördansskuld som iagh hade får,
 Och hölt så före at mit begär
 War migh aff Himnelen ärna.

Vthi min sorg war glädien min,
 Iagh sörgde och i samma sin
 War iagh glad och bedröftwad,
 Olycksam at iagh rängen bleff,
 Men lycksam at Carillis dress
 Dåt spelet Kärlet öftwa.

Mitt i min nöd sägh iagh vppå
 Dån, frögden si in iagh skulle få.

Smär

Swär om migh hopp war gifwit.
När iagh där intet twifla om
Dän täckelig migh fötekom
Som hade til Kärlet drifwit.

Bebageligt war alt iagh såg
Hoos dän som migh i Hiertat låg,
Och täckt alt hwad dhe gjorde,
Aff hannes tol bleff iagh straxt lär,
At intet lussligare är.
Iagh nu wäl säna torde.

Zhet söta löyet frögdar migh,
Som hånne gör så dävellig
Mädh hwijta Marmors Tänder
Inom dän rosenröda Mund,
En å kysars lussligaste Grund
Som Kärlets lågan tänder.

S.

Ähr dät ärna' gör iagh gärna
Hwad iagh seer min lycka will,
At iagh ährar och begärar
Dän migh Kärlet drager til.

*Ms. S. 100. p. 10
502. rader, 10
10. 10. 10.*

Dy omsijder tijden ligger
Mädan iagh äneensam är,
Länge wällta/ är sigh qwällta.
En will iagh nu hafwa lär.

Ah

Da

Dån iagh tänckte Amor skänckte
Äth migh inthet gifwen bleff.
En migh fördel en förstörde
Allt hwad iagh i saken dreff.

Hännes alla Dygder falla
Migh för swårt at räckna äp,
Och medh rättax slutar dätta:
Hon war sielfwa Dygdens kröp.

Mehra ähra war begära
Dån som och begärte migh,
Når iagh sporde
Hwad iagh gjorde
Thet yptog hon tåckelig

Migh betoge.
Äth sigh droge.
Härnes sköne ögons sten,
Hwilkas lifte
Sinnas icke
Bthan hoos allena een.

6.

Nu länge nog bedröfwad
Aff dånna Flamans wee,
Har iagh alt här til töfwat
Och inthet låtit see

Som iagh til förne gjorde,
Medh denna sängen min
Swad för en Eid iagh sporde
Migh komma i Hjärtat in

Nu måste iagh bestrifwa
Dhe nys anlande skätt,
Som til ny särg migh drifwa,
Dän iagh har nylikt fått.
Min Pänna migh bugswalar,
Är inthet annat häp,
Ät iagh mäd hänne talar
Som Hjärtat tänder äp

Iagh säger dät för hänne
Som ingen annan wet,
Om iagh ey mä bekänna
Dät nye mitt förtret.
Förtret mä iagh dät kalla,
Skal iagh nu älska dän
Dän hwem migh swärt skal falla
Ät kunna vptända än.

Hon älskar nu män håller,
Hade hon sin Däcka tiär
Så snart hon seer dät gäller
Ät höra mitt begär.
Dät är lätt en bebaaa

Mån swårt få älska rätt;
Swårt frucht aff Kärlek taga,
Mån wänstap göras lätt.

7.

Swackra Nymphes minna,
Som medz Ehr vpsyn blifd
Alt datt migh gjorde pina
Vthi min yngdoms tijd.

Nu kunnen liusligt wända
Vthi en säker frögd,
Att sorgen har god ända
Och iagh blije bättre nögd.

Förr fruchtad iagh bekänna
Hwad bränad som iagh bar,
En wällust är migh dänna
Som för en plåga war.

Dy iagh mehr inthet wäyer
Ehr altijd wara näst,
Min Kärlek sritt vthsäyer
Som iagh dän känner bäst.

Noq har iagh kunnat spana
Vth edert skrymterij,
At dät är edher wana
Ell willia, lefwa frij

Så frij at kunna wåga
Dån samma låta gå
Som för eder stor plåga
Uff Kärlet måst bthfå.

Jagh fast i dån betagen,
O hwad högmödiget sin,
I honom listwål dragen
I största twiflan in.

Dån som i gören åhra
I ålften listet nog,
Och dån Ehr åhre kåra
I låg ey komma ihög.

8.

Uff at doch dåt som liufigast är
Skal bitterhet medh sigh hafwa,
Och listawist hafwas allestädz tår
Dåt som kan listwet förtaga.

Stulle wij Kärlet hafwa ännu,
At han måtte ey wara blinner!
Hwad gagnar han oss tillsökta en Brud
Dån blinda wet ey huem han finner.

Mån iagh hastwer fått dåt söta sörgliffet,
Jagh trodde thet ey skulle skada.

Äh kunne jag dock mäd dänna min Strift
Dän plaga för hänne beklaga.

Jagh måtte kan hända winna dän Råd
At hon migh i tjänsten optager,
Heller och at hon aff wälbetänckt Råd
Migh slapper och inthet bedrager.

Hon håller migh, män jagh wet icke hwij
Jagh kan icke tänckia på andra,
Dät är inthet annat än skrymterij,
Dät wore nu tijd til at wandra.

9.

Så går dät i Wärlden til,
Så är gammal seder,
Dän som något hafwa wil
Han och där om beder.

Händer dät och offta så,
Mången dät begärer
Som han oldrig mehr kan få,
Ehwem han tā äbrar.

Hugen offta större är,
Til dät som måst nekas,
Och ett trägnare begär
Til dät än han bewetas.

Ja dät är så twist och sant,
Pröftwar iagh och sannar
Sån migh Kärlet öfwerwant
Bättre än en annar.

Swarsföre begärar iagh,
Kan iagh låtat blifwa?
Står thet doch i mitt behag
Stålf at migh thet gifwa.²

Kan iagh icke säya migh?
Wista inthet mehra?
Hon kan inthet binda digh,
Finnas icke flera?

Hon är yng och frist, ja skön,
Och så andra finnas,
Hwad behöfwes bruka bön?
The och elliest winnas.

Kan iagh icke säya så:
Iagh wil om du wille;
Om du icke wille då,
Hwar och en sitt gille.

Inthet wet iagh hwad dät är
Som migh Hemblikt drager

Ar dät löpelligt bestwär
Som så stilla gnager.

Sörrier tagh och leer där äth
Och wänder inthet äther,
När som inthet gagnar grät
Hwil är dät tagh gräter?

Zhet är iagh swarade mig
En liten Gässe blinder
För ögonen hade bundit sigh,
Iagh är dän digh binder.

På Ryggen bar han loger full
Medh små och hwaissa pijlar
Samma aff Bly och samma aff Gull
Och aldrig han sigh hwillar.

10.

När du intet än bewägen
Från dät hindret är vhr wägen
Som wår Kärlek stod emot?
Tror du någon än skal blifwa
Som kan något binder gifwa
Efter dätta Dödzens hot?

När wij hafwa öfwer wunnit
Alt hwar sig mot oss har funnit

Glädie räckas nu hwar Dagh
Kärlet som än mehr förtjänar
Dänna löbnen migh förlänar
U. skas efter mitt behag.

I dan andra Wården finner
Så snart han dijt vpåth finner,
Dan som han får hastwa må.
Mån wij älste här hwar andra,
Ingen kan dåt mehr för andra,
Ingen ände blir där på.

Om här större trållust finnes
Ibland all dan som of vnes
Kunde du digh ängra än,
Ty wår Kärlet kon du muta,
De framledna så förskiuta,
Lestwer doch din bästa wän.

11.

Huru skall i och kunna tro
At min amadon har mig lär
Når han seer att min oro
Hwar medh iagh än plögad är,
Seer n iagh sargie och bedröfra,
Kan min Kärlet inthe pröfwa.

Eiden är äy vthan röl

Eller Kärlet vthan mee
Din amant du så försdöl,
Kan du honom sårge see,
Mån när han sig lustig ställer
Kärlet hans åy mycket qviåller.

Fruktar iagh han inthet weet
Dått hon själf orsaken är
Til min ånger och förtreet,
Tro iagh har en annan kär,
Eller kanske han och täncker
At migh annan Sjukdom fråncker

Blekhet och en ångslan stor
Kärletz sjukdom föregå,
West du ey hwar Kärlet boor
Honom du dår sökia må,
Seer du gråt och suckar vara
Och doch ingen annan fara.

Joab är honom intet lijf,
Och iagh är aff främmand börd,
Intet är iagh eller rijs,
Kanske är iagh och försörd,
Har iagh litet tror hon mindre
Många Kärlet wår nu hindra.

Dån som älskar fruchtat alt
Och måst dåt han borde minst;
Sådan du en hastwa skalt,
Hon är digh til söga minst;
Når som häst digh en behagar
Lilla Guden alt annat lagar.

Straxt din Amadon skutin bler
Håller han tigh wacker nogh,
Ingen skönare han seer,
Kommer ingen ann ihogh,
Straxt han håller digh nog riiser,
Ingen vthi Härkomst lijter.

Mån och huru kan dåt skee
At han skulle älska migh,
Sällan får tagh honom see,
Andra ser han Dagelligh,
Dån mådh Dygder är begåf vad
Blifwer vthaff alla lofwad.

Dåt skeer hwad som ärnat är,
Hwad so n Amor wil går fort,
Lustigt blifwer ditt beswår
Och dån iärg du digh har giort;
At han ärnat in ja andra
Kaa han inret långt wandra.

På digh täncker iagh alla Dagar,
 Natten hastwer iagh ingen roo,
 Mån du wille dät aldrig troo,
 Ut du migh alena behogar,
 Tror iagh hastwer en annan får,
 Och at iagh digh sidst bedrager,
 Tror iagh hastwer en annan får,
 Och at iag nu bundin är.

Om du wiste all min pijn,
 Al min ångzlan och besvär,
 Såge du Sorgen som iagh bår,
 Om du såge tanckar mina
 Snart skulle du digh wända om
 Ifrån de mång Suckar dijna,
 Snart skulle du diagh wända om
 Såna min Rosidon lom.

Amor skulle of betala
 Wårt bekommer och förtret
 Mådh som största lustliqhet,
 Och of både så huastwala
 Ut wij finge sån hwar Dagh
 Säkert mådh hwar annan tala,
 Ut wij finge sån hwar Dagh
 Leswa effter vårt behag.

Altså twifla inthet mehra,
Hwad försäkring sodras än?
Du har uttwalt digh en wän,
Du behöfwer inga flera;
Willia wij dän glädie see
Som skal både contentera,
Willia wij dän glädie see
Så lät dät doch nu snart stee.

13.

Hwij skal iagh så långa tider
Wara från digh Phillis min,
Om du effter mig än bjudar
Och så byter om ditt sin?
Hwad kan båta borta wara
Är iagh i dän fahra?

Hwad mehr kunde iagh begära
Än iagh finge doch en gång
Dät mig Kärlet wil beståra
Lön för mina suckar mång.
Hwad kan båta borte wara
Är iagh i dän fara.

Twärt emot om mig då hände
Ät iagh skullet icke så,
Dänna Eld mig wist wybrände
Som iagh för digh hastwa nå.

Eller Kärlet vthan mee
Din amant du så försdöl,
Kan du honom sårge see,
Mån när han sig lustig ställer
Kärlet hans äy mycket qviäller.

Fruktar iagh han inthet weet
Dått hon sialff orsaken är
Til min ånger och förtreet,
Tro iagh har en annan kär,
Eller kanstee han och täncker
At migh annan Suidom tråncker.

Blekhet och en ångslan stoor
Kärlets suidom föregå,
West du ey hwar Kärlet boor
Honom du dår sötia må,
Seer du gråt och suckar wara
Och doch ingen annan fara.

Jaah är honom intet lijf,
Oy iagh är aff främmand börd,
Intet är iagh eller tijf,
Kanste är iagh och försdöl,
Har iagh litet tror hon mindre
Många Kärlet wår nu hindra.

Hvad' och huru skal iagh sunga
 Madan wij så stillas äth?
 Orsak har iagh mehr til gråt,
 Och iagh sinner at min Tunga
 Har än heller annan röst,
 När iagh sålff ähr vthom tröst.

Eller kunde iagh migh trösta
 Medh dat at iagh ropar dig,
 Madan ingen hörer mig?
 Om migh någon då förlöste
 Hade iagh wijsit stort behog
 Till at sunga Nat och Dag.

Har iagh alla mina Dagar
 Gifwit migh min Daphne kär,
 Piusligt ähr mi så datt besvär
 Wet min Kärlek sidst så ingar
 At iagh doch får lön en gån,
 Kanste efter tiden lång.

Här har iagh medh sucket många
 Under Trån i Stogen sval
 Vthi denna gröna dal,
 Klagat at iagh sām en Fånge
 Så långt ifrån hånne war,
 Ingen gaff migh något swar.

Når iagh Ingen annen sworar
Sworar Echo til min sang,
Mån iagh gjorde åfsta bång
Når hon troktes vppånbara
Hwad hon hade i sitt sin,
Din som gjorde sårgen min.

Når iagh sågh at tancker mina
Kunde inthet hiålpa meer,
Och at iagh ån finge fleer
Ånda iagh ån siålff min pina,
Tånckte iagh dat år förtreet
Min Wån här aff intet weet.

Genom hwem skal hon så weta,
Hwem år dan dat såna kan
Mi ih håller hon ån försen,
Dat finge aldrig annat beta,
Når iagh siålff bekånna skal
An dhet wore skåntan all.

Ser iagh på de andre alla,
Ingen ibland dem iagh weet
Hvilken iagh min beånblighet
Kunde säkertigh befalla,
A' iest söga tånligt år,
Ådra såna mitt begår.

Hwad tröst kan iagh doch begära,
Om iagh själst än såna må,
Och förs ingen litta på?
Stal migh danna Eld förtära,
Som migh plågar Åhr från Åhr,
Som gör ihden migh så swår.

16

Iagh tror wäl dät du migh sade,
Har dät och aff andra hört,
Rychtet war kring Staden fört
För än du dät kungjordt hade,
Nämblig hon är än bestård
Dän som iagh war mera wård.

Ed weeten at migh intet rörer
Dät som iagh än hindra kan,
Allt hwad ödet tecknar an
Och i sitt Register förer
Mäste skee och mäste fort,
Ware litet eller kort.

Där på iagh mitt hån då bygde,
Om dhet är så hans behag
Jugen mer begärer iagh;
Tijden migh i Trona trygde,
Långtan gjorde migh dät wee,
Wiste än hwad kunde skee.

B b

Nu

Nu wäl weet iagh dhett förwiffa,
Ingen särgh mer wäntan gör
Efter dänne Dag som för,
Har dät äj behoff at giffa
Til hwem han häst wänder sigh,
Efter han äj älskar migh.

Lijkwäl iagh hans Dygd berömmet,
Ährar alt ehwad hans ähr,
Lijkwäl har iagh honom lär,
Lijkwäl aldrig mehr förälömmet
Huru stor dän Rärlet war
Som iagh för til honom bar.

Äldrig kan iagh annat tänckia,
Äldrig kan iagh annat tros
An et Venus skal migh roo
Och snart hwilla igän skänckia,
När dhen migh fräntagen är
Som iagh hafwer haft så lär.

Huru länge kan dät dröya,
Huru länge skal iagh säå
Dithi qwal och ängslan ståå,
At migh iuthet kan äthnöya,
Mådan iagh äj stadiet är
Hooos dänna min Hiärtans lär.

Ingen

Ingen lust föruthan hen ne
Finnet iagh i wården mehr,
At så framt dat icke see
Dat iagh får migb straxt bekänna,
Alskar iagh då Thursis min
Lembnar Cloris wännen sin.

17.

När tiden synes blifwa migb lång,
Mitt lustige spel och liuflige sång
Fördrifwer särget och qwida,
Och så ledz gläder iagh både the
Migb höra/ så wäl och de som migb see,
Wil iagh vppå Strängarna gnida.

Dat finnes ingen så ädel rubin
Som lijfnar en dråpe aff dätta Wijn,
Däm iagh vppå Naglarna sätter,
Så röd och så skön så söt i min mund,
En stul där aff bleswe mart frist och sund,
Handricke här aff så blifwer han bätter.

Anskadar nu iagh dänne Käraste stätt
Så önskar iag straxt min Jungfru god natt,
Dän iagh och äger alena,
Behagar hon ingen mehra än migb
Skal hon ingen kärare finna äth sigb,
Så länge iagh äger den ena.

Stof

Ms. no. 6. v. 10.

Hylas och Cydalys,

- H. **H**vi rånar du så mycket nu,
 C. **H**wad tag seer dig göra? At blifwardb för hela
 Åhr inthet nött at göra. [glödd]
- Eeld som du weet åhr alltidh heet,
 Och dånn dått Hjärtas bränner in till miggh går,
 At iagh och får en brånad som iagh känner.
- H. Åhr dått så stort at du har sport,
 Miggh snart i från digh såndas fruchtat du åj
 Min Kärlek där medh åndas?
- C. Dåt kunde stee min käraste;
 Swar år nu ired på Jorden, åj wore iagh
 Dån första i Dagh, såm så år glömdet worden.
- H. När ingen ting om Wården fringh
 Förmår miggh där till driffwa at tag min Wån
 Ålstade igån mehr stulle öfwergeffwa.
- C. Om iagh åj må där twiffa på
 Will iagh nu dått begåra tånt Hylas min
 At Trohet din år digh til en stor åhra.
- H. Allenast år min Hjærtans kär,
 Din Kärlek som miggh drager, miggh åj förglömm
 At mitt berödm år at iagh digh behagar.

Hm iagh inthet kan beweta
 Fillis at hon ålskar miggh,
 När hon seer the kinder bleka
 Och min hy förändra siggh,
 Cloris må då wara wård
 Sänd Fillis åj war kessård

Nogh har migh dån Eld beswärat,
Nogh har han nu länge bränt,
Andra må iagh frit begära,
Når iagh en så länge har tiänt,
Når en inthet will som iagh,
Fölter då hwar sitt behag.

Hvem skulle icke älska häller
Dån som älskar sigh igån,
An som dån sigh omilt ställer
Emot en så trogen wån,
Kärlez wårde Kärlet är,
Wil du älskas: haff en lär.

Cloris söker migh alena,
Hånne wil iagh hafwa lär;
Eller hvem kan dått förmena,
Når wår Kärlet sådan är?
Hånne til min sidsta stundh
Älskar iagh aff Hiärtans grund.

20.

All min Kärlet ähr förswunnin,
Ater är iagh worden frij,
Storgod Venus öfwerwunnin,
Medh sin macht och tyrannij;
Genom andra Gudars kraft
Ähr och hånnes sår nidlagder

Rägan

Bågen i hans ågen hand
Bran vp af min Kärlekz brand.

Hwad är dät migh mehr kan drifwa
Til at sökia guust hoos dig?
Stulle iagh än öfwergrifwa
Dän som så förgäter migh?
Stulle iagh än älska dän
Som migh söker och migh ährar?
Stulle iagh begära än
En så trög falskad wän?

Rån mitt Fillis, om du menar
At iagh kunde ingen mer
Lifka bthan digh alena,
Du fast digh bedragen seer!
Ingen Kärlek är så stor
At han skulle längre wara
Hoos migh, om du dätta tror,
At han lifka hoos digh bor.

Ett godt råd wil iagh digh gifwa,
Häppas du dät tager an:
Wilt du nåntim älskad blifwa,
Älska du och lid aff en an;
Ingen lust i Wården äbr
Som rätt lifnas kan widh dänna,

At Twå ha hwar annan kide
Inthet wackrare åhr här.

21.

Så kan hända at lagh finner
Lijkwäl en gång på min högd,
Medh migb vthi största frögd,
Dån för hwem mitt Hjärta brinner;
Så kan hända, by hwemweet,
Sådant vnder åhr för stedt.

Åhr tillförne dåt som tycktes
Mehra olikt lit wäl hant,
Dåt man aldrig hade wänt,
Affta de som mer förtrycktes
Bleswe lijkwäl åhrad meer,
Sålsampt lyckas Spel man sees

Nu är åther Litus vprunnit
Mitt i tiäcka Måln och Sky,
Mörckret måsse vndan fly
Når datt är aff Solen trunnit,
Ingen Nat fölgde icke Dagh,
Så är aldra äldsta lagh.

Widen

Willen i ehr dät ir willa
 At iagh hafner eder lår,
 Eder ågen skuld dät åhr
 Thirsis om i fahren willa.

Dy aff intet kan dät dömmas
 At iagh en skulie ålsta mehr,
 An de andra som iagh seer
 Och i bland of u berömas.

Däm gör iagh alt lijka åbra
 Aff en wanligh höflighet,
 Ingen doch i irnerhet,
 Alla åra lijka låra.

Mån och hwad åhr dät iagh talar,[?]
 Andra tancker iagh straxt får,
 Så snart Thirsis ifrån migh går,
 Hwem är då som migh hugswalar.[?]

Iagh må håller migh bekänna
 Och nu ropen in iån,
 Hwij skall iagh låta döliat ån,
 Och så både två of brånna.[?]

När iagh Amarillis låra
 Will begära
 At hon kommer tröstar migh,
 Medh sin ord hon migh hugswalar
 Och tiltalar
 I alltjid behagelig.

Du dāns Hiārta är wist Stenar
 Som iagh menar,
 Dān som ingen Kärlek har,
 Dān som flyr för dān sigh åhrer,
 Aldrigh lærer,
 Aldrigh nāntin skutin war.

Hon är inthet så obkjder
 At hon lijder
 Dāt iagh sāsāngt ålska skal,
 Och för hānes skuld så wara
 Bthi sakra
 Romma och dār medh på fall.

Hāne māsle iagh dā åhra
 Och hembāra
 Tact och heder bthan mått,
 Hāne för all andra prijsa,
 Etānst betrijsa,
 Hāne will iagh gōra gātt.

Bå går dåt ännu til:
 Dån mehr får mehra will;
 Medh Kärlet ähr och så:
 Mehra önska och mycket så;
 Hve:n är man ser förnögd,
 Medh söta Kärletz frögd?

Man mister ögon sin
 Beet lell aff Kärletz pijn,
 Mån mister mål och röst
 Hur Kärlet i sitt bröst,
 Dån ähr som intbet hör
 Af Kärletz särger dör.

En gammal är och grå
 Til Kärlet har ärrå,
 Dån som har mycket fått
 Säger dåt åt så gått
 Ut han måste hafwa mehr.
 För än han lägges nehr.

Htwarest iagh hållt wara må
J Wården ingen mehra
 Skal migh här effter plåga så
 Och migh mehr så fixera.
 Och huru blind min Kärlet war,

Wäl är dät han bleff äy vppenbar.

Iagh är min boyor worden frij,
Mitt fängelie förluppin,
De band som iagh lågh bundin i
Ar iag nu vndan sluppin,
Ach huru blind min Kärlet war
Wäl är thet han bleff äy vppenbar.

Eräs Kärlet och Cupidos macht,
Eräs eder Mor Gudinna,
Dy Pallas har ehr nederlagt
Dän i förmente winna.
Ach huru blind. *här verisone utställt.*

Män ach hwad kanner iagh för skätt,
Hwad kommer migh i sinne,
Hwad haftwer iagh i Hiärtat fått,
Hwad gör där Fillis inne.
Ach huru blind min Kärlet war,
Män ach hwi är han ännu qwar.

26.

Hwad andra plågar draga
Til hafwa någon lär
Kan inthet iagh behaga,
Ehwad dät då häls är.

Eij

Lij

Ty mycket Gudz och Gårdar
Och mycket Silfwer, Guld
Jagh alt så litet wårdar,
Ihr där för ingen huld.

Jagh seer äj effter andra
Som hållas wara skön,
Äj kunde migh för andra
An siälstra skönhets bön.

Hon är migh alt allena,
Hög godh, wijs skön och rijk,
Jagh finner dänna ena
Bland tusend ingen lik.

En fattig är nog rijker
För dän som hånne har lär,
Och ingen sköhet lijker
Medh dän som älskad är.

Do Kärlek öfwerhölier
Schwad där fins för fel,
Eller och en del så dölier
At dän äj synas bel.

Doch kan ey Kärlek mehtra
Förhindra så mita sin,

Iagh skulle falskt werdera
För hans skuld Piigan min.

27.

GM Kärlet kunde wågas och måtas medh wissf mått,
Så wet iagh wål du hafwer lå mycken Kärlet fått
At iagh har punden flera än andra hafwa lod
Min del iagh fick på byte han war i sanning god.

Först började iagh älska i mine spåde år,
War sådan aldrigh ledig för denna sysslan swår,
Iagh byter intet åfta mån älskar alltid en
Och när iagh denna wister är Amor inthet seen.

At föra migh i sinne en annan i ställe igån,
Dåt har han länge brukat och brukar hwar Dag än,
Du säger iagh: til älska lå är iagh stadig nog,
Mån ont är då at taga ett Trå för en hel Skog.

28.

När min aldra bäste wån
Sylvia kommer igån,
Som iagh länge har biida
Glädie iagh då igån får,
All min ångzlan då bårtgår
Som iagh måste lijda.

Solen hade mist sitt sten
Och gjort Solcken mycket men
Börjar åter skina,
Gifwer däm ett bättre modh
Och vpskrifkar hug och blodh

Medh dhe strimmor sina.

Natten måste vndan fly
Medh sin mörka måln och skyn,
Dagen hånne drifwer,
Inga stjärmar höras mehr,
Slagrångh mon åj eller seer,
Solen når of blifwer.

Rättfä wedergwecker migh
När Sylvia mildelig
Sina ögon klara
Hlit åth wänder medh sin glans,
Hwar medh ingen skönhet fans
Kunna liknad wara.

The fördrifwa alt mitt wee,
Fröada alt dat som dhe see,
Böra gladt mitt siune
At mehr ingen fruchtans löld
Som har länge legat döld
Blifwer qwar där inne.

29.

Om dat wore så min willia
At din kärlek från migh stillia
Hade jagh en ålskåt dig,
Hyllaron will du ån fråga

Hvem iagh wil som digh skal äga,
Du alen behagar migh.

Länge har iagh digh begära
Cydalis min enda tåra,

Länge har iagh wäntat swar.

Du doch säfångt tigger stilla,
Mån nu säj mig om du wille
At wij både blifwa ett par.

Rärlet alle ting omwänder

Så är dät migh gådt i Händer.

Iagh är worden annan Min

Kastat swärdet från min sijda.

Cydalis will annors strifda

Mars han flydde Venus nam.

Om iagh någon Rärlet hade

Som iagh oppå Hiärtat lade

Mätte han då dölas än

Först må du digh oppenbara

Sådan kan iagh bättre swara.

Swad will iagh medh annan wär.

30.

Om du skönaste Caliste

All min troo och Rärlet wiste

Utsade du migh igän

Mån för någon hembligh fara

E iij

Må

Må iagh intet vppenbara
At iagh är din trogne wån.

Mådan dåt så ässta händer
At ens råd och stälta Fränder
Sättia sigh mot hwad man will,
Kunde de och dått ogilla
Dåt du siälff doch gärna wille;
Ach ge intet lässf där til!

Håller iagh då dått för bätter
At du digh äj mot dem sätter
Och aff Kärlet intet weet;
Hålla de doch dåt för ringa
Fast än iagh digh kunde bringa
In til någon Kärlichheet.

Mån hwad kan iagh än besluta
Och migh stelswer så vthskiuta
För iagh har din mening sport,
Fast du några än försakar
Du omsijder en bejalar,
Hwem wet hwem blir wårdigh giord.

Månge kunna aff Kärlet brinna,
En allena kan digh winna,
Dåt är mycket lyckans spel;
Du iagh digh lijfwäl betweter,
Hwad kan skada Slächten neler

Kärlet wår blije lika hel.

31.

Hwem är dån iagh skulle mer
An min Alidor behoga?
Ibland alle dån iagh ser
Vthaff Kärlet sigh bellaga,
Jngen seer iagh såsom hon
Söka hälst hwad iagh begärar,
Jngen eller migh mehr ährar,
Jngen migh mehr älska kan.

Hwad är dåt dhe väcka på
Sina många fränder höga,
Sina många Godz och så,
De migh doch förnöja röga;
Ringa woro då min gånst
Om hon där medh tiopas kunde,
Om migh något annat bunde
Vthan en rätt Kärlets brust.

Inthet älskar iagh dån dygd
Som ens förra fäder hade,
Mån dån samma til en blögd
Om han intet där til lade,
Dåt är alt en fäsångh tingh!
En rätt Kärlet må man mehra
An alt annat här wårdera
Hwad man finner Wården bring.

Så långan tidh / och stadeltigh /
 Hastwer nu löft: fast både Natt och Dagh,
 Länder hon där inthet myckt på,
 Och inthet troe hwad ångslan stoor
 Jagh vthi wåra må,
 Och hwad söc Eld vthi mitt Hjärta boor.

Wån jagh weet / han leer där ästa åth
 Och säger migh hwad hjälper digh
 En sådan sårgh / och sådan sårana gråt?
 Du kan nogh finna digh en Wån,
 Som skulle digh så Hierteligh
 Som du stälff ästa igån,
 Hwij kan du då inthet förgåta migh?

När dått är inthet vthi min macht
 At kunna så ifrån digh gå
 Och glömma bårt hwad migh en gångh är sagt?
 Dåt är nogh at ingen här aff weet,
 På dått at du sköne Jungfru
 Icke stal medh förteet
 See dån du kan inthet behaga ännu.

Nu är alt stilla tyst / och alt Folt säfwer här!
 Til sin ro Solen och nylich nidgången år!
 At på en liten stund Stjernorna måge stjina/
 Och Wånar låta see i stuggan strimmor sina.

Nu är alt lungt och sealt du tåde Affton stund!
 Du sköne Åhrrens tidh, du wackre gröne Lund!
 Så gärna går jagh hjit på dånna tid alena,
 Dåt ingen vthaff wet och ingen skulle mena.

O Kärlek hwad är dät du beifwer mig all till?
Iagh går och inthet weet hwart du mig hafwa will
Du dät är inthet mehr hwad som iagh fläff må willa,
Ach at iagh kunde doch en gångh vhr dänna willa.

Echo ? mig svarar du? är du som talar där? ähr
Är du som säger mig at iagh så illa är? ähr
In wäl så säg mig mer hwad mig stal ste och hända
Om iag min Kärlek stal i från Sylvia wända/wända.

Ja wända är gått råd om iagh så wända kan
Och om iagh kunde straxt mig wända till en än,
Hwem annan? ingen ähr som mig kan så förnöya/
Och alt mitt Hjärta och hug till älska mehra böya/.

Hwem annan? Näj dät här är inthet mig så lätt/lätt.
Så weet du mer än iag men dät wore inthet rätt/rätt.
At lemna Sylvia mitt sinne så förändra
Från dän som har mig kär oc älskar inga andra/andra.

Hwad? är dät andra? nog? mån sig nu Echo tigh/tigh.
Iagh önskar inthet mehr här om skal säpas mig.
Du olycksamma Dagh med rätt iag må förbannan.
Dä mig säg; Sylvia skal hafwa kär en annan/annan.

Ach at iagh sluppe en gång Kärlek ditt tyrani.
Hwem hjälper mig där till at iagh må wära fri?
Näj Echo iagh förmår flätt inthet heller ringa
Om icke andra mig vhr dänna plågan bringa/bringa.

Hwad skal iagh göra dä har hon en annan wän? wän.
Så har hon nog aff en/ mån skal iagh wänta än? än.
Mån hwem? Carite? såh iagh tror om du will säpa?
För andras Kärlek skal iagh mig dä achta och wäva?
(wäva.

När iagh vppå dan Tijden täncker
 At iagh Silvias fången war,
 Diuvt i förtwiflan widh nidsåncker
 Dan gamble Kärlek än är qwar,
 Hwarföre må iagh inthet finna
 Til någon annan mehr behag,
 Hållst mådan iagh wål kan besinna
 At dätta hüp ey tager iagh.

Amor som migh begynna lärde,
 Lär migh och en gång trända igån,
 Och när du inthet dan bestæde
 Så giff migh doch en annan wån,
 Vthsläct dan gamble Eld medh alla
 Vptänd en ny är digh så tåct,
 Dy ingen kan migh i hugen falla
 Åhr åj dan förra heel vthsläct.

Dätt är nu nog och alt förlånge
 At hafwa effter hånne wånt,
 Gudh låte dät mehr icke trångla
 At lefwa än til hånne vptändt.
 Hwad skulle migh Sylvia qwålia,
 Hon hörer snart en annan til,
 Hwarföre får iagh icke wålia
 En annan dan migh ålsta will.

Åhr frijheet allestädes godh
 Och som iagh höör i Rärlek aldra bäst,
 Will iagh aff wäl bepröfwat modh
 Här lämna dån iagh hafwer älskat måst;
 Nogh ähr dätt sant hon war migh lär,
 Mån inthett at hon ännu ähr.

The måste alle såsom iagh
 Lijkwäl en gång misshaga stadigheet,
 Och kan snart komma i behagh
 Dät som them war til förne måst förtret,
 De tänckta altijdh så igån
 Så godh om de ja icke bättre wån.

Hwi skulle iagh behaga mehr
 Clorinde när hon inthet föllter migh,
 An Fillis dån iagh altijdh seer
 För mitt behagh så högt bestwåra sigh,
 Mån kunde iagh så hånne igån
 Så finge iagh kanske en bättre wån.

Dån wil Amor wist fördärswa
 Som han låther hafwa lär
 En aff hwem så mödsampt är
 Runna någon gunst förwärswa.

Ly dåñ Elden som han täncker
Släcker ingen när han wil,
Dått hör sam na Guden til
Släckian dåñ som honom sänder.

Wij wete inthet hwad wij göra
När wij älste i medler tijdh,
Guden säger altijdh: lydh,
Honom gite wij äj höra.

Hans råd will du inthet achta,
Dit rådñ duger ingen ting,
Din huj löper Wårlden fring,
Menar digh för Kärlek wachta.

Säiom skuggan han digh föllier,
Älska hwem du älska will,
Dåñ han har digh ärnat til
Blifwer din fast han dått dölier.

37.

Lät migh doch finna, Föne Gudinna,
Din gunst emot migh,
Dy tröster inga migh andra bringa,
Är icke tagh olyckeligh?

Digh rättligh kalla Amanter alla
En Moder blifjoh;

De skutne äre aff din Son käre
Dem hielper du i rättan tjdh.

Drätt han lagor skal iagh behaga
Och älska dån
Som inthet känner dån Eld migh bränner
Och inthet älska weet igån.

Til Slutdom dånna wil iagh bekänna
Finnes ingen bot.
Dätt iagh kan mena bthan allena
Du som migh friar för dätt hoot.

Hwad är du klagar? hwad föredrager
Du för ett tal?
En Jungfrew finnes som äj kan winnas
Medh tine sucker och medh dit qwal?

Du min Son lilla, är du nu stilla?
Tag Bogan hiit?
Du ännu hwillar, äre inga vislar?
Sdr du digh nu mehr ingen flist?

Så låt mig weta hwad hon skal beta
Och hwar hon är,
Nogh will iagh laga han skal inthet klaga
At Jungfrun hans är icke lär.

Lyck samma tijder nu är migh blifver
Min lycka igån,
Willia the låfwa migh sådan gåfwa,
Min enda aldra bästa wån.

Gudinnan åhrer iagh som begärer
Thet mildeligh,
Som migh dat gifwer, därförē blifwer
Iagh hennes trål Ewinnerligh.

Iagh wil förtara om wårcket swarar
Lilla Guldens ord,
Will migh bekänna och går til hånne,
Där medh så är min lycka giord.

38.

GWiss hwad min lycka blifwer
Tröstar migh ett litet hån,
Fruchtan wåcker i migh åp,
Båfwan som til miströst drifwer,
Reda kommer när til Land
Mitt Slepp sälla lygn omwänder
At iagh om sigb stäm vptänder
Rådes män tin Hampna Strand.

War medh ringa blåst tli göra
Wådret som migh dress så när
Hade ju följt mitt begär,

Runde mig i Sampnen föra,
Ach hwad för en motgång floor
Dän min lycka i hand är gifwen
Aff hwem hon skal sees beskrifwen
Izthet ännu tijd nog troor?

Hwad må wäntan dän betyda?
Sluta Gudarna doch snart
Fast dät är än deras art,
Willia ingens trängtan lijda,
Aff frij willi och minst tänckt
Dän nåd ärnad är förlåna
Dän som ingen ting förtiåna
När de hatwa of alting skänckt.

Min Stäl ännu tåligt bijda,
Din Gudinna i wördrningh hålt,
Dy din twiflan har dät wält,
Läter hon digh något lijda
Stödt du lijkwäl häppas skalt
Du aff henne lyckfam blifwer
Medh dän åbran hon digh gifwer
Sifwer hon digh annat alt.

39.

Sköne tijdh/ som åhr så kort
Och kemmer först rät som du drager bårt
Du glade wär/ du Åhres yngdoms tijd

Och mårگون blijd,
Om du så hastigh äst
Når du oss synes wara alsom bäst,
Wore bättre inthet komma
Medh alt dit Gräs och Blomma
Oss frögda måst.

Hwij önske wij dech Wiatren all
Om du så snart oss öfwer gifwa skal.
Hwad säfång ting all wår förhopning är
Och wår begär!
En vnger iernas qwar
Aff elt wår som aff oss begärat war
Då wij see til baka
Dån lust wij hafwa smaka
Som är så snar.

Så snart man seer affhugne stå
Och många Gräs och många Örtter små
Then prydnan som du hela marcten gaff
Hon hugges aff
Då straxt så wette wij
Att Ahrensens sägring som wij lefde ij
Och dån bästa tijden
Reda åhr framtiden
Och slätt förbij.

Då går sin loos Daggh effter Daggh
Dån warme Sol/alt mehr och mehra swag
Medh strimmor sijn/så länge at man mehr
Hånne inthet ser.

Då säger Hösten til
At han och med sin köld snart komma wil
At the Nättren falla
Låta Fruchten falla
Kringh marcken will.

Hwi lyckte ij o Foglar små
Dån lustige sänggh som ij begynnte på?
Hwij göre ij här effter dån så lätt
Och flyge bårt?

Hwij är och du så snar
Du söte Blomsters lücht tilförne war?
Wisna Löfwen gröna
Falla Blomstren sköna
Hwadh blifwer doch qwar?

Emådan alt förändrar siggh
Medh Åhsens tijdh kan dāt och hānda tig
Grysep min/ förthen skuld tānt dig om
I tijdh och kom/
Lāt icke ān en wār
Digh andra gāngen sylla ātta Åhr
Dāt skal digh bewela
Medh migh willia lela
Sā snart du sār,

När iagh en gångh medh stort förtret
 I min enslighet!

Allena lågh

Bedröfweligt och ingen hoos migh sägh,
 Täncke iag hwij skal iagh så mycket lida
 Och länge biida
 Och inthet än
 Jämpte migh see min aldrabäste wän.

Säfångt är dåt så wara frij

Tijden går förbij

Nu finner iagh

At lewa så dåt tager intet iagh.

Hwarföre skulle iagh mig siälf bedröfw

Och längre töfwa

Och inthet än

See jämpte migh min aldrabäste wän

Redsampt är dåt at ligga så

Bättre wara två

Som taga i samn

Och göra sig hwarannan något gangh

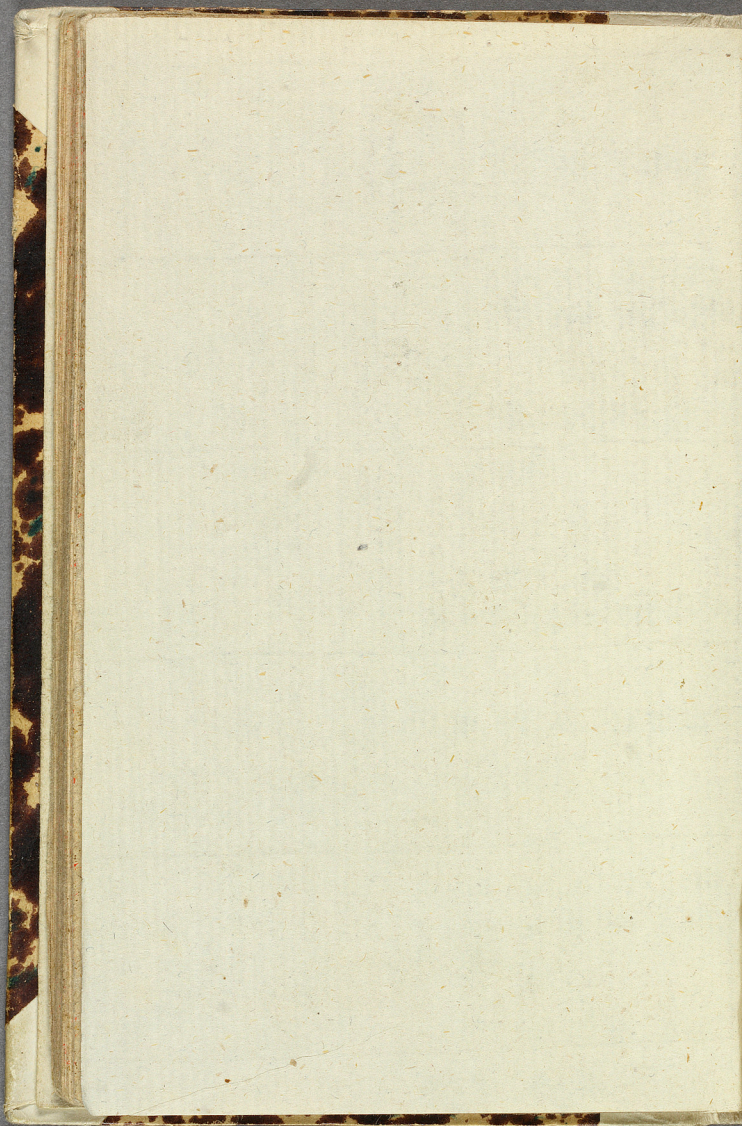
Hwarföre skal iagh draga til dåt sidsta

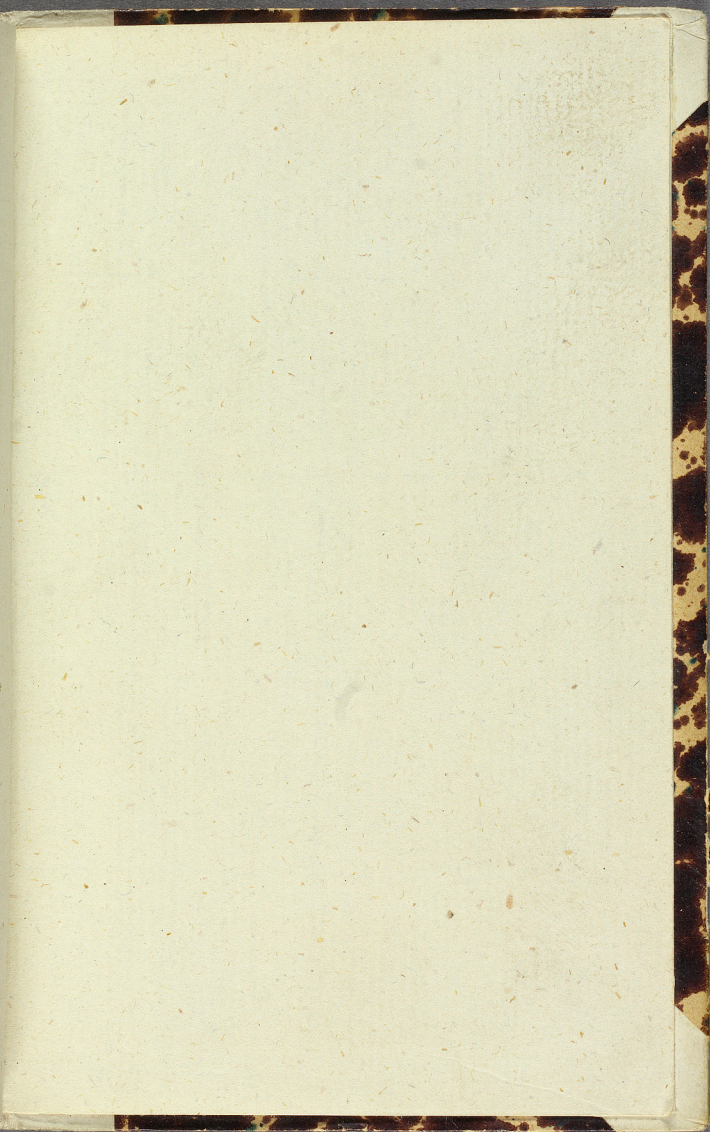
Och tiden mista

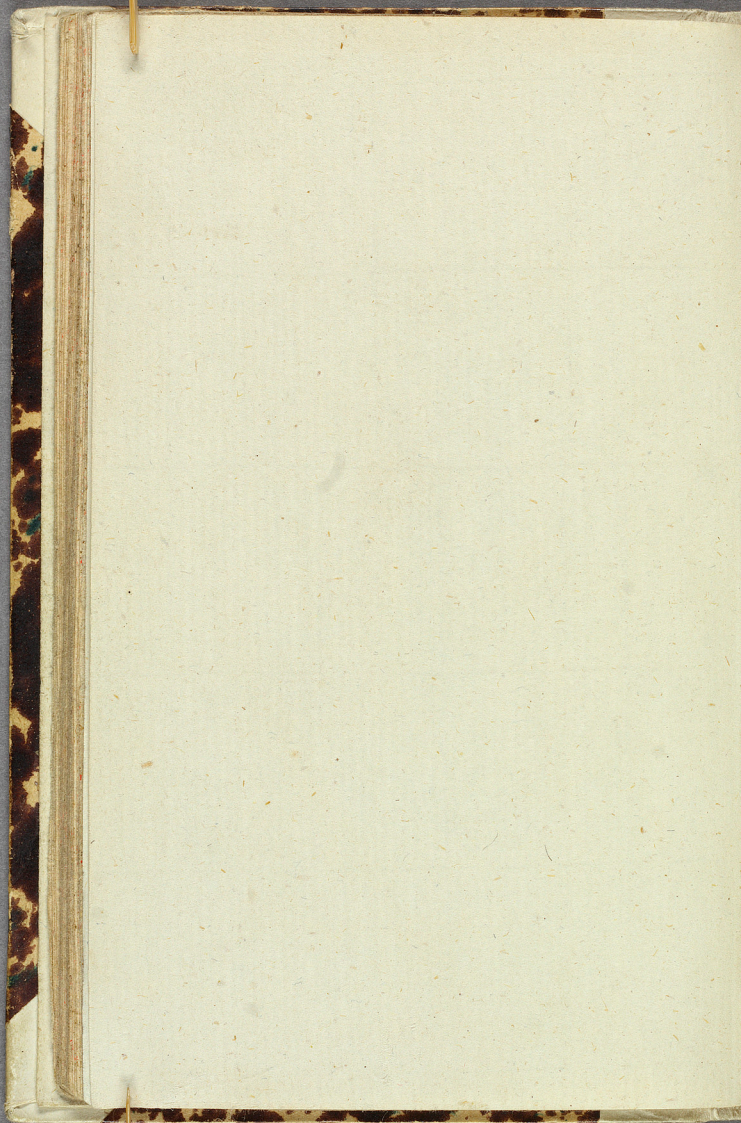
Och inthet än

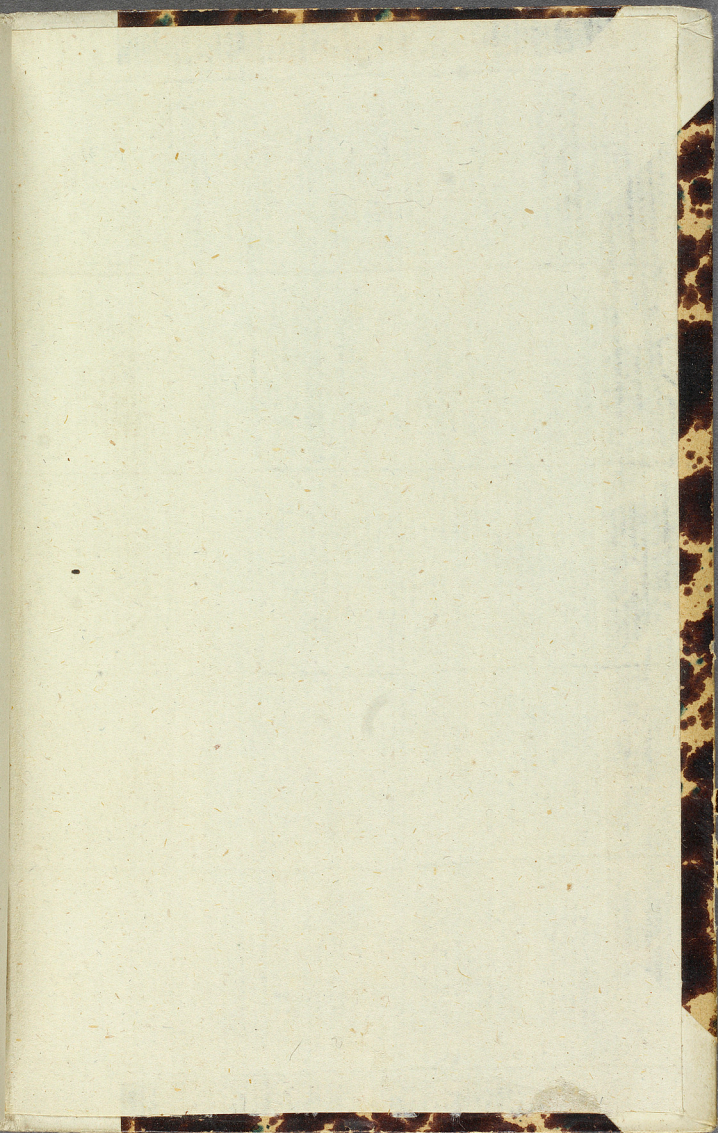
See jämpte migh min aldrabäste wän.

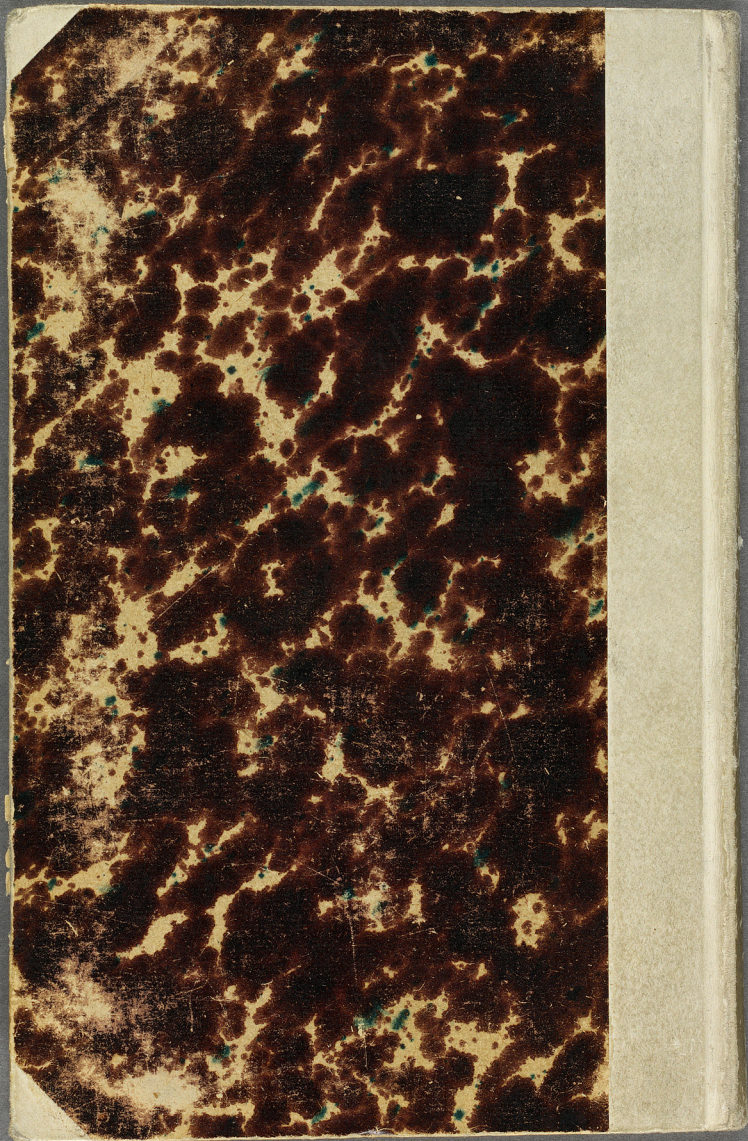
et
39
100

[Faint, illegible markings or text on the fore-edge of the book]

